

Irány a Kékes!

Egy szép napon eldöntöttük, hogy havat szeretnénk látni. De mi lenne a legjobb hely? Szlovénia, Románia vagy esetleg próbálkozzunk Magyarországon? Hazánkra jutott a választás, mégpedig a Mátrára. A fejemből kipattant az az ötlet, hogy menjünk tömegközlekedéssel, mert az úgyis nagyobb élmény!

Egy mesészerű szerda hajnalon felkeltünk, és elindultunk Zalaszentivánra a vasútállomásra. Az első megálló Budapest—Kelenföld volt. Közel háromórás út után meg is érkeztünk, és felpattantunk országunk legeslegújabb metrójára, az M4-re. Olyan gyönyörű állomásokat láttunk, hogy nem hittem el, hogy ez Magyarország.

Célpontunk a Keleti pályaudvar volt. Itt is hatalmas élményeink születtek. A kék tábla helyett mi a zöldet néztük. A zöld azt jelentette, hogy honnan érkezik a vonat. A kék pedig, hogy hová megy. Nekünk a Gyöngyösre tartó vonatra kellett szállnunk, de mivel a táblát elnéztük, az Egerbe tartó vasútra ültünk fel. Kész áldás volt, hogy időben észrevettem, ezzel el is hagytuk a vonatot. Több, mint húsz perc várakozás után megérkezett a vonatunk, és irány Gyöngyös!

Egy óra múlva megérkeztünk a Mátra gyönyörű városába. Itt sajnos nem tölthettünk sok időt, mert busszal mentünk fel a Mátrai Gyógyintézethez, azaz a Kékesre. Az autóbusz csak ment.., ment... és ment fel a hegyre.

Majdan mikor megérkeztünk, észrevettük, hogy rendkívül hideg van, s nyomban felöltöztünk. Kicsi séta után eljutottunk a NAGY kőig: „KÉKESTETŐ 1014”. Le is fotózkodtunk.

A későbbiekben, mikor már mindenkinek tele lett a „hócipője” azzal, hogy csak fotó-fotó és fotó..., betértünk a tv-torony presszójába. Ittunk jó meleg teát és forró csokoládét.

Pár óra elteltével visszatértünk a gyöngyök városába, Gyöngyösre. Onnan elindultunk Parádsasvárra autóbusszal a szállásra, ahol jót pihentünk.

Másnap sajnos haza kellett indulnunk. Az elágazástól ment busz egyenesen Budapestig. Ezt mi ki is használtuk. Hazánk fővárosában betértünk az Aréna plázába. Ott ebédeltünk.

Majdan négy-öt óra elteltével siettünk a Déli pályaudvarra, hogy ismét igénybe vegyük a vasutat. Onnan Zalaszentivánig meg sem álltunk.

Rendkívül emlékezetes marad ez a kirándulás, ha nem is az emlékek miatt, de amiatt biztos, hogy a hó, amiért mentünk nem volt!

Iancu Martin 8.a

Izsák Imre Általános Iskola